

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINĂ — JURISPRUDENȚĂ — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICĂ — FINANȚE

DIRECTOR: D. ALEXANDRESCO

PRIM-REDACTOR: ION N. CESĂRESCU

A B O N A M E N T U L		A P A R E		REDACȚIA & ADMINISTRAȚIA	
Pe an, în România	30 lei	De două ori pe săptămână sub redacțiunea unui comitet		București, CALEA RAHOVEI—5	
6 luni	16 "			Lângă Palatul just ții	
3 luni	8 "			TELEFON No. 748	
Străinătate: 40 lei pe an, 20 pe 6 luni		Abonamentele se plătesc tot-d'a-una înainte			

S U M A R :

Curtea de casație secția I: *Ioniță Radu și alții cu C. N. Cobzaru*;

Idem: *Primăria București cu Paraschiva Petrescu*;

Curtea de casație secția II: *Proc. g-l al Inaltei Curți de casație în cauza lui G. I. Popescu, recars în interesul legii*;

Trib. Ilfov secția I: *Florica și O. Gherghel cu Ecaterina Goruneanu și alții, cu o Observație de d-l N. D. Chirculescu*;

Tribunalul Dolj secția I: *Stan Dochiliță cu Stan Bistriceanu*;

Trib. Ilfov s. comercială: *Elena Marinescu, intervenție în acțiune cambială*;

Judecătoria Ocolului Dâmbovița: *C. Rastu cu C. Voiculescu*;

Casația franceză: *Ospățălorii și hangii. Obligațiile lor față de călători, cu o Notă*;

informațiuni.

JURISPRUDENȚĂ ROMÂNĂ

INALTA CURTE DE CASAȚIE și JUSTIȚIE, S. I

Audiența de la 27 Februarie 1905

Președinția D-ului CHR. PHEREKYDE, Președinte

Ioniță Radu s. a. cu C. N. Cobzaru ș. a.

Pământ rural.—Recurs.—Timbru.—Acțiuni în revendicare de pământuri rurale.—Dacă recursurile în asemenea materie sunt scutite de taxa timbrului. — (Art. 41 al. 31 din legea timbrului, și art. 62 din legea judecătorilor de pace).

Acțiunile, ca și recursurile, în materie de revendicare de pământuri rurale, și ca toate acțiunile imobiliare relative la aceste pământuri, sunt scutite de taxa timbrului și de orice cheltueli de procedură.

Decisiunea 107/905. — Admis, în urma unei divergențe, ca bine făcut recursul de I. Radu ș. a., fără taxă, contra sentinței Tribunalului Ilfov, s. II cu No. 654/902 dată în proces cu C. N. Cobzaru ș. a.

Curtea.

Asupra cestiunei rămasă în divergență, de a se ști dacă în materie de revendicare de pământ rural, trebuie făcut recursul cu plată de taxă sau fără taxă:

Ascultând pe d-l avocat N. Ionescu care a susținut că recursul e scutit de taxă;

Pe d-l avocat Maxim-Lenș, care s'a referit la aprecierea Curței;

Deliberând,

Asupra incidentului rămas în divergență, consistând în cestiunea de a se ști dacă în materie de revendicare de pământ rural, recursul trebuie sau nu făcut cu plată de taxă;

Considerând că după art. 41 al. 31 din legea tim-

brului, sunt scutite de taxa timbrului și de orice alte cheltueli de procedură toate acțiunile imobiliare, fără nici o distincțiune, și cererile de eșire din indivisiune privitoare la pământurile date locuitorilor săteni și declarate inalienabile prin legile de improprietărire;

Considerând că actuala lege a timbrului, prin art. 95 a abrogat toate dispozițiunile contrarii anterioare acestei legi;

Considerând că de aci rezultă, că discuțiunile cari au avut loc în Cameră cu ocaziunea votării art. 62 din legea judecătorilor de pace din 1896,—discuțiunii din care putea resulta că acțiunile în revendicare de pământuri rurale nu sunt scutite de taxă—nu mai pot avea loc azi, față cu dispozițiunile categorice ale suscitului art. 41 din legea timbrului;

Considerând că ast-fel fiind, acțiunile în revendicare de pământuri rurale, ca toate acțiunile imobiliare relative la aceste pământuri, sunt scutite de taxa timbrului și de orice cheltueli de procedură;

Pentru aceste motive, Curtea, în baza art. 41 al. 31 din legea timbrului, găsește că recursul e scutit de taxă.

Audiența de la 15 Iunie 1905

Președinția D-ului CHR. PHEREKYDE, Președinte

Primăria București cu Paraschiva Petrescu

Regulamentul de construcțiuni și alinieri. — Refuzul unei Primării a da autorizațiune de îngrădirea unui loc. — Dacă în asemenea caz, instanțele judecătorești sunt în drept a obliga pe Primărie de a da autorizație sau în caz de refuz, hotărârea să serve de autorizație.—Contencios administrativ.—Dreptul exclusiv al instanțelor administrative superioare de a se pronunța asupra refuzului Primăriei de a da asemenea autorizație.—(Art. 35, 37 și 107 din Constituție).

Conform principiilor generale de drept, când un act al puterii administrative isbește un simplu interes al unei persoane, cum ar fi refuzul unei Primării a da autorizațiune de îngrădirea unui loc, conflictul constituie un adevărat contencios administrativ de rezortul instanțelor administrative; că însă, când actul puterii administrative violează un drept câștigat, plângerile celor vătămați sunt de căderea instanțelor judecătorești ordinare.

Prin urmare, când o instanță judecătorească prin dispozitivul hotărârei ce pronunță obligă pe Primărie să dea autorizațiune de îngrădire, iar în caz contrariu hotărârea sa să țină loc de autorizație, aceasta constituie un adevărat amestec al puterii judecătorești în atribuțiunile puterii administrative, și dar o asemenea hotărâre este casabilă.

Decisiunea 309/905.—Casată, în urma recursului făcut de Primăria București, sentința Tribunalului Ilfov, s. III cu No. 64/902, dată în proces cu Paraschiva Petrescu,

Curtea,

Ascultând citirea raportului făcut în cauză de d-l consilier Gr. M. Buiucliu ;

Pe d-l avocat M. Rădulescu, în dezvoltarea motive-
lor de casare ;

Pe d-l avocat Virgiliu Dărăscu în combateri ;

Deliberând,

Asupra motivului I de casare :

I. « Exces de putere și violarea art. 37 și 107 din Constituțiune precum și a principiului separațiunilor puterilor Statului și ne-competință.

« Atât judecătoria cât și tribunalul mai înainte ca suplicanta să fi dovedit că a parcurs filiera administrativă relativ la cererea de autorizare pentru îngrădire, primește a judeca chestiunea și ce este mai grav se substituiesc autorităților administrative și fără a cerceta cel puțin, dacă cererea este conformă legii comunale și regulamentelor, obligă pe Primărie a da autorizare și în cas contrariu decide ca hotărârea să țină loc de autorizare.

Având în vedere sentința supusă recursului din care rezultă că, intimata de azi în recurs, Paraschiva Petrescu, având un loc viran în str. Traian No. 156 bis și începând a-i îngrădi, s'a văzut oprită de agenții Primăriei ; cari au și scos bulamacii ce erau deja bătuți în pământ, sub cuvânt că intimata este în contravențiune, pentru că a început lucrarea fără autorizațiunea Primăriei ; că, intimata Paraschiva Petrescu, luând faptul Primăriei ca o tulburare de posesiune, a intențat acțiune la judele de ocol, cerând ca Primăria să fie obligată a-i da convenita autorizație pentru îngrădire, iar în cas contrariu, hotărârea ce se va da, să țină loc de autorizare, și în plus să-i plătească ca daune 1000 lei ;

Având în vedere că Primăria a invocat ca mijloc de apărare la această acțiune intentată în contra sa, că dâna este proprietară a locului pe care voia să-l îngrădească intimata și că, în tot cazul, refuzul de autorizație nu poate fi criticat de cât de instanțele administrative superioare conform legilor și regulamentelor de edilitate, întru cât ea a lucrat în interesul edilității publice ;

Având în vedere că judele de ocol, după ce stabilește prin cartea de judecată că nu era vorba de edilitate, ci de pretențiunea de proprietate a Primăriei asupra locului în litigiu, constată în fapt că Paraschiva Petrescu cu autorii ei stăpânește acest loc neîntrerupt de la 1845 în condițiunile cerute de art. 1846 c. civ. ;

Că, în baza acestora, judele ocol. V prin cartea de judecată cu No. 2055/905, a condamnat pe Primăria Capitalei să dea intimatei autorizația de îngrădire, iar în cas contrariu hotărârea sa să țină loc de autorizare, și în plus să-i plătească 250 lei ca daune ;

Având în vedere că tribunalul în apel, adoptând în totul motivele de fapt și de drept din cartea de judecată a judelei de ocol, a respins prin sentința atacată apelul Primăriei în contra sus citatei cărți de judecată ;

Având în vedere dispozițiunile art. 37 din Constituțiune care declară că interesele exclusiv județene sau comunale se regulează de către consiliurile județene sau comunale, după principiile așezate prin Constituțiune și prin legi speciale ;

Având în vedere art. 107 din Constituțiune care proclamă că legile comunale vor avea de basă descentralizarea administrațiunei mai complectă, și independența comunală ;

Având în vedere dispozițiunile art. 31 și urm. din Constituțiune care proclamă principiul separațiunei puterilor în Stat ;

Considerând că conform principiilor generale de drept, când actul puterii administrative isbește un simplu interes al unui persoane, cum este în specie re-

fusul Primăriei de a da autorizațiunea de îngrădire, conflictul constituie un adevărat contencios administrativ, de resortul instanțelor administrative, conform legilor și regulamentelor în vigoare ; că, însă, când actul puterii administrative, violează un drept câștigat, plângerile celor vătămați sunt, conform dreptului comun, de căderea instanțelor judecătorești ordinare ;

Considerând că în conformitate cu aceste principii și regule de drept, dacă în specie, instanțele de fond, ca consecință a constatărilor de fapt stabilite de dânsule, s'ar fi mărginit să condamne pe Primărie să nu mai tulbure posesia intimatei și s'o condamne la daune interese, hotărârile lor n'ar fi depășit limitele competenței și litigiului ast-fel cum a fost dedus în judecata lor ;

Că însă, prin dispozitivul cărței de judecată, confirmată prin sentința atacată, fiind condamnată Primăria să dea autorizația de îngrădire, iar în cas contrariu hotărârea să țină loc de autorizare, aceasta constituie un adevărat amestec al puterii judecătorești în atribuțiunile puterii administrative, și prin urmare, din aceste puncte de vedere, sus arătatul mijloc de casare, se găsește întemeiat ;

Pentru aceste motive și fără a mai discuta cele-lalte mijloace de casare invocate, Curtea, casează, etc.

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, S. II

Audiența de la 8 Iunie 1905

Președinția D-lui N. MANDREA, Președinte

Deciziunea No. 653

Recurs în interesul legii. — Delict de lovire — Declarația părței civile că s'a împăcat. — Obligațiunea instanței dinaintea căreia s'a făcut declarația, de a declara stinsă acțiunea. — (Art. 238 c. pen. ; art. 41 din legea Curței de casație).

Acțiunea publică, în delictele de lovire simplă, fiind în mâna părței civile, când partea civilă declară în instanță că s'a împăcat cu inculpatul, acea instanță urmează să declare stinsă acțiunea, și nu poate aplica o pedeapsă fără a viola dispozițiunile art. 238 c. penal.

Ast-fel, o asemenea sentință fiind dată printr'o greșită aplicare a legii, recursul procurorului general, făcut în interesul legii, e admisibil, iar casarea are a se face fără trimitere, afacerea ne mai fiind primitoare de o nouă judecată.

Deliberând,

Asupra recursului făcut, în interesul legii, de d-l Procuror-general de pe lângă această Inaltă Curte ;

Având în vedere că Gh. I. I. Popescu fiind dat judecâtei, pentru faptul prevăzut și pedepsit de art. 238 c. p. judecătoria ocolului Bechet l' a condamnat în lipsă la o lună închisoare și 90 lei despăgubire către reclamantul Bănică Popescu ;

Inculpatul făcând apel, Tribunalul Dolj s. II îl respinge ca nesuștinut, făcând opoziție, la termenul de înfățișare, se prezintă numai partea civilă, care cere atât înscris cât și verbal, Tribunalului, ca să închidă acțiunea publică, de oare-ce s'a împăcat cu inculpatul, declarând că numai are nici o pretenție în contra lui ;

Că tribunalul cu toată declarația părței civile, a respins opoziția prin sentința cu No. 585/905 ;

Că condamnatul făcând recurs, Inalta Curte prin decizia No. 560/905 a respins recursul ca inadmisibil, de oare-ce recurentul nu s'a conformat dispozițiunilor art. 422 pr. pen. ;

Că d-l Procuror-general de pe lângă această Inaltă Curte, în baza art. 41 din legea Curței de casație, a declarat recurs, în interesul legii, contra sentinței cu No. 585/905 ca fiind dată cu exces de putere și violarea legii ;

Considerând că după art. 76 din legea judecătorilor de pace, în delictul prevăzut de art. 238 c. penal, acțiunea publică se stinge prin împăcarea părților ;

Că, prin urmare, acțiunea publică fiind, în aceste delict, în mâna părții civile, când partea civilă declară Tribunalului că s'a împăcat cu inculpatul, această instanță, urmează să declare stinsă acțiunea publică și nu poate aplica o pedeapsă fără a viola dispozițiunile citatului articol ;

Că, așa fiind, sentința Tribunalului fiind dată printr-o greșită aplicațiune a legii, recursul d-lui Procuror general făcut în interesul legii, este fondat, și ca atare urmează a fi admis ;

Pentru aceste motive, Curtea, casează, fără trimetere, etc.

TRIBUNALUL ILFOV, Secția I

Audiența de la 20 Octombrie 1904

Președenția D-lui A. L. JUCA, Membru

Florica și O. Gherghel cu Ecaterina Goruneanu și alții

Sentința civilă No. 639

Dotă.—Stipulațiunea în actul dotal că imobilul cumpărat cu bani dotali devine dotal. — Dacă un imobil cumpărat cu bani dotali, devine dotal, chiar în cazul când prin actul de vânzare nu s'a prevăzut această condițiune. — Vânzarea unui asemenea imobil. — Nulitatea vânzării. — Obligația vânzătorului de a restitui prețul. — Drept de retențiune. — Dacă un asemenea drept se poate acorda asupra unui imobil dotal. — (Art. 1247, 978, 1253 c. civil).

De și legiuitorul în ce privește regimul dotal a stipulat principiul că dota nu poate fi transformată sau modificată în timpul căsătoriei, totuși, același legiuitor prevede o excepțiune la acest principiu admitând că imobilul dobândit în timpul căsătoriei cu bani dotali, devine dotal, atunci când prin o clausă a actului dotal s'a stipulat asemenea întrebuițare a banilor dotali.

Prin urmare, când în actul dotal se prevede asemenea stipulațiune, imobilul cumpărat cu bani dotali devine dotal, chiar dacă în actul de cumpărare nu s'a prevăzut în mod expres caracterul dotal al imobilului, căci alt fel, clauza de întrebuițare n'ar avea nici un înțeles și nici o aplicațiune practică, ceea-ce ar fi contrariu principiului stabilit de art. 978 c. civil că, atunci când o clausă este primitoare de două înțelesuri, ea se interpretează în sensul ce poate avea un efect.

Ast-fel, un asemenea imobil fiind înstrăinat fără permisiunea justiției și în afară de cazurile enumerate de art. 1253 c. civil, este nulă înstrăinarea.

Ca consecință a anulării unui act de vânzare din cauza caracterului dotalității a imobilului vândut, când nu există nici o obiecțiune din partea vânzătorului, prețul are a fi restituit cumpărătorului, fără a se mai examina dacă au profitat sau nu de banii prinși din vânzare, iar în ce privește dreptul de retențiune a unui asemenea imobil nu se poate acorda, întru cât acest drept ar fi în contradicție cu inalienabilitatea imobilului dotal, care imobil trebuie să reintre în patrimoniul femeii, liber de ori-ce sarcină.

S'au ascultat din partea reclamantelor Gherghel d-l advocat N. Mitescu, iar din partea părâtelor Goruneanu d-nii avocați N. I. Flămânda și N. Ghișescu, și d-l advocat R. Popescu care a pus conclusiuni pentru respingerea acțiunii, ca reprezentant al Ministerului Public, fiind în cauză minori.

Tribunalul,

Având în vedere atât acțiunea intentată de Florica O. Gherghel și Ovidiu Gherghel cu petițiunea înregistrată la No. 15291 din 1 Aprilie 1903, contra d-lor Ecaterina I. Goruneanu, ca tutoare a minorilor defunctului Iuliu Goruneanu, Paulina Șt. Goruneanu ca tutoare a minorilor defunctului Șt. Goruneanu, Cesar Goruneanu, Constantin Goruneanu și Gheorghe Goruneanu, cât și cererea reconvențională făcută de Constantin Goruneanu, Cesar Goruneanu și Ecaterina Goruneanu ca tutoare a minorilor defunctului Iuliu Goruneanu și prezentată în ședința publică de la 16 Iunie 1904 ;

Având în vedere că reclamanții, prin acțiunea lor, cer a se anula actul de vânzare autentificat de Tribunalul Ilfov, secția Notariat, la No. 11459/900 și transcris de acelaș tribunal la No. 2180/900, obligându-se defendorii a le delăsa în plină proprietate și posesiune a lor imobilul din București, strada Astronomului No. 6 ; că defendorii, prin cererea lor reconvențională cer, ca în cazul când s'ar admite acțiunea reclamanților, să fie obligați aceștia să le restituie suma de 10000 lei prețul vânzării, și reclamanții să nu reintre în posesiunea imobilului de cât atunci când vor restitui această sumă de 10000 lei ;

Având în vedere susținerile și opunerile părților, conclusiunile lor scrise, conclusiunile d-lui reprezentant al Ministerului Public, precum și actele înfățișate, din care se constată următoarele : În anul 1897, reclamanta se căsătorește cu soțul său Ovidiu Gherghel constituindu-și ca dotă prin actul dotal autentificat de Tribunalul Ilfov, secția Notariat, la No. 2219/97 și transcris în condica de foi dotale ale aceluiaș tribunal la No. 86/97, suma de lei 20000 cuprinși în actul de ipotecă autentificat la No. 2436/96 și înscris la No. 376/96 de Tribunalul Ilfov, secția Notariat, și trusoă în valoare de lei 6000 ; iar muma sa d-na Luxița Goruneanu prin acelaș act dotal constituie reclamantei tot ca dotă suma de 10000 lei cuprinși în actul de ipotecă autentificat la No. 3038/95 și înscris la No. 442/95 de Tribunalul Ilfov, secția Notariat. Creanța ipotecară de 20000 lei constituită dotă de reclamantă era asupra imobilului din București, str. Astronomului No. 6 proprietatea d-nei Ana Lehtiu, imobil care mai era grevat de o ipotecă de 5000 lei în rangul al II-lea la d-l Iuster. Ipoteca reclamantei fiind în rangul I, d-l Iuster al doilea creditor ipotecar al d-nei Ana Lehtiu în vedere că nu i s'a achitat suma împrumutată, cere scoaterea în vânzare cu licitație publică a imobilului ipotecat din str. Astronomului No. 6, și Tribunalul Ilfov, secția Notariat, prin ordonanța de adjudecare investită cu formula executorie cu No. 8054/99, a adjudecat definitiv asupra reclamantei acest imobil pe preț de 5500 lei ;

În anul 1900 reclamanții vând d-nei Luxița Goruneanu pe preț de 10000 lei imobilul cumpărat la licitație publică, pentru care au format contractul de vânzare autentificat de Tribunalul Ilfov, secția Notariat la No. 11459/900 și transcris la acelaș tribunal sub No. 2180/900, și apoi, la 1 Aprilie 1903 fac acțiunea de față, cerând anularea actului de vânzare, întemeindu-se pe motivul că imobilul în litigiu fiind dotal, nu putea fi vândut de cât în cazurile și cu formele prevăzute de lege, și că nici una din condițiunile prescise de lege nu au fost îndeplinite în vânzarea a cărei anulare se cere ;

Considerând că, din cele expuse mai sus, rezultă în mod ne îndoios că, imobilul vândut de către soții Gherghel fiind cumpărat la licitație publică, reclamanta în calitate de adjudecatară, a depus drept preț al imobilului creanța ipotecară pe care o avea asupra zisului imobil, și care creanță avea un caracter dotal, de oare ce a fost constituită dotă de către însăși reclamanta cu ocazia trecerii sale în căsătorie cu d-l Ovidiu Gherghel, după cum rezultă din actul dotal mai sus menționat ;

Având în vedere că prin ultimul aliniat din sus menționatul act dotal să stipulează că la expirarea termenului din creanța ipotecară constituită dotă, soțul este în drept a o prenoi, iar în cazul când o încasează, din suma încasată «sau va cumpăra un imobil, sau va plasa banii în altă ipotecă»;

Considerând că de și din art. 1247 Cod civil rezultă că legiuitorul, în ce privește regimul dotal, a stipulat principiul că dota nu poate fi transformată sau modificată în timpul căsătoriei; că, în special, nu se poate substitui în locul volurilor mobiliare constituite dotă, imobile care să dobândească prin efectul substituției caracterul dotal, totuși, legiuitorul, prin acelas articol 1247, aduce o excepțiune la acest principiu, și ținând seamă de intențiunea părților contractante în contractul de căsătorie, admite că imobilul dobândit în timpul căsătoriei cu bani dotali, devine dotal, atunci când prin o clauză a contractului de căsătorie s'a stipulat o asemenea întrebuițare a banilor dotali; că din moment ce se specifică prin contractul de căsătorie că banii dotali se vor întrebuița în achizițiunii de imobile, urmează de la sine că acele imobile vor deveni dotale, chiar dacă nu s'a prevăzut în mod expres prin acel contract caracterul dotal al imobilelor dobândite; căci altminterea clauza de întrebuițare n'ar avea nici un înțeles și nici o aplicațiune practică cea ce ar fi contrariu principiului stabilit de art. 978 Cod civil că atunci când o clauză este primitoare de două înțelesuri, ea se interpretează în sensul ce poate avea un efect, iar nu în acel ce n'ar putea produce nici unul; că legea nu prescrie termeni sacramentali pentru adoptarea regimului dotal, și că e suficient ca intențiunea soților în ce privește condiția juridică a bunurilor, care fac parte din asociația conjugală, să reiasă în mod manifest din cuprinsul actului dotal; că acest mod de a vedea, este cu atât mai întemeiat în legislațiunea noastră, unde redactorii codului nostru civil n'au avut aceleasi motive ca redactorii codului civil francez, de a vedea cu ochi răi regimul dotal, care din contră este regimul tradițional al țării;

Considerând că din cele mai sus expuse rezultă, în mod necontestabil, că în specie, imobilul în litigiu fiind cumpărat cu bani dotali, a devenit dotal;

Că acest imobil fiind înstreinat fără permisiunea justiției și în afară de cazurile enumerate la art. 1253 c. civil, urmează ca actul de vânzare să fie anulat, admițându-se acțiunea reclamanților;

In ce privește cererea reconvențională:

Având în vedere că prin această cerere defendorii cer, pe de o parte ca, în cazul când se va admite acțiunea reclamanților, acestia să fie obligați la restituirea prețului vânzării, iar pe de alta, să se recunoască defendoriilor dreptul de retențiune asupra imobilului în litigiu până la restituirea prețului;

Având în vedere că în ce privește restituirea prețului reclamanți nu obiectează nimic, și deci urmează a fi obligați în acest sens, fără a mai examina dacă au profitat sau nu de banii prinși din vânzare;

Având în vedere însă că, în ce privește dreptul de retențiune el nu poate fi acordat în specie, de oare ce acest drept ar fi în contradicțiune cu inalienabilitatea imobilului dotal și conform cu principiul inalienabilității, imobilul dotal trebuie să reintre în patrimoniul femeii liber de orî-ce sarcină, căci veniturile averii dotale sunt destinate să asigure existența familiei;

Pentru aceste motive, redactate de d-l judecător Cerban, Tribunalul, admite, acțiunea, etc.

(ss) Iulian Theodorescu, Al. Cerban.

Grefier (s) C. N. Radulianu

O p i n i u n e

Asupra acțiunii intentată de d-na Florica O. Gherghel și Ovidiu Gherghel, prin petiția înreg. la No. 15291 din 1 Aprilie 1903, prin care se cere anularea vânzării

imobilului din str. Astronomului No 6, intervenită între reclamantă și defuncta Luxița Goruneanu, autoarea pârâților de astă-zi, vânzare făcută cu actul de vânzare transcris în registrele Tribunalului Ilfov secția de Notariat la No. 2180/900;

Având în vedere că se stabilește în fapt că imobilul în cestiune a fost cumpărat de soții Gherghel prin licitațiune publică, și că prețul a fost achitat cu creanța ipotecară ce d-na Gherghel a avut asupra zisului imobil, creanță care a fost constituită dotă prin actul dotal autentificat de Trib Ilfov secția Notarial la No. 2219/97 și transcris la No. 86/97;

Având în vedere că în actul dotal se stipulează că la expirarea termenului din actele de ipotecă constituite dotă, soțul le poate prenoi, iar în caz de a le încasa, din suma lor «sau va cumpăra un imobil, sau va plasa bani în ipotecă»;

Având în vedere că ast-fel fiind faptele, urmează a se vedea dacă imobilul cumpărat cu bani dotali, față cu clauza din actul dotal, a putut deveni dotal;

Având în vedere că, în drept, după art. 1234 și 1236 cod civil este reputat dotal numai ceea ce sa constituit prin contractul de căsătorie și că dota nu poate fi nici constituită nici adăogită în timpul căsătoriei; că acest principiu este stabilit în interesul terților, căci fiind dată situațiunea bunurilor dotale, contractul de căsătorie trebuie să le arate care bunuri sunt dotale și care au rămas în comerț, pentru a-i pune la adăpostul surprizelor și înșelăciunilor;

Având în vedere că la acest principiu se aduce o excepțiune de art. 1247 cod civ, care permite ca imobilul câștigat cu bani dotali, să devină dotal, când în contractul de căsătorie s'a stipulat o asemenea întrebuițare;

Având în vedere că prin clauza din contractul dotal întrebuițarea fiind lăsată la facultatea soțului, nu putem zice că intră în prevederile art. 1247 cod civ, pentru ca imobilul cumpărat să devină dotal;

Având în vedere, că este recunoscut în doctrină, că dacă clauza de întrebuițare nu trebuie să fie făcută în termeni expresi, trebuie însă cel puțin ca obligația de întrebuițare să fie impusă soțului;

Având în vedere dar, că ast-fel fiind, și în lipsă de o clauză de întrebuițare obligatoare pentru soț stipulată în contractul dotal, imobilul din strada Astronomului No. 6 de și cumpărat de soții Gerghel cu bani dotali, n'a putut deveni dotă;

Pentru aceste motive, sunt de părere a se respinge acțiunea, etc.

Judecător (s) Iuca

Observație. — Cestiunea principală, supusă tribunalului în această judecată, era de a se ști dacă imobilul dobândit cu bani dotali, a căror întrebuițare era stabilită prin actul dotal, a devenit sau nu dotal.

Articolul 1247 c. civ. rezolvă cestiunea, însă nu în mod complet, căci nu e de ajuns ca într'un contract dotal să se prevadă obligațiunea întrebuițării banilor dotali în achizițiune de imobil, pentru ca acesta să devină erga omnes dotal.

Mai este încă o condițiune principală de îndeplinit, aceea că *actul de achizițiune trebuie să indice în mod clar că achizițiunea se face cu bani dotali* (Guillouard, t. 4, n. 1748 bis; Duranton, t. 15, n. 427; Tessier, t. 1, p. 225; Delvincourt, t. 3, p. 335; Laurent, 23, n. 468; Benoit, t. 2, n. 113. Cour Toulouse 13 août 1841 (Sirey 42. 2. 23;

D. p. 42. 2 10), Trib. *Lambez* 19 Febr. 1891 (Sir. 93. 2. 97, D. p. 92. 2. 569).

Fără îndeplinirea acestei condițiuni nu se poate invoca contra terților dotalitatea imobilului dobândit.

Caracterul dotalității nu poate exista în mod occult, el fiind o excepțiune la regula generală a alienabilității; caracterul dotal trebuie să reiasă în mod clar și definitiv, din însuși actul de achizițiune al imobilului cu bani dotali, căci, fără o asemenea indicațiune, terții vor fi expuși incertitudinii și înșelăciunilor, nefiind în măsură să știe ca cumpără, sau primesc în ipotecă un imobil dotal.

Terților nu trebuie să li se ceară mai mult de cât examinarea titlului de proprietate a imobilului; lor nu trebuie să li se ceară cercetări dificile asupra condițiunilor unui imobil, sau în cazul nostru asupra originii banilor de cumpăratură, căci, tocmai pentru a înlătura o așa grea situațiune și pentru siguranța drepturilor dobândite, codul institue publicitatea prin care condițiunile unui imobil să fie ușor de verificat; «*imposer aux prêteurs et aux acheteurs la tâche difficile et pleine de dangers d'une pareille recherche, ce serait, je le répète, multiplier sous leurs pieds les embûches et se départir, d'une manière assez marquée, de l'esprit si français du Code qui ne fait dépendre que de conditions nettement définies et faciles à remplir la conservation du droit de chacun*» spune consilierul *Cotelle* într'un excelent raport consfințit de Casația franceză (*Sirey*, 1893, I, 6).

Este o cestiune de apreciere pentru tribunale, de a constata dacă, din cuprinsul actului de achiziție al imobilului cu bani dotali, rezultă pentru terțul care dobândește acest imobil indicii suficiente pentru a-i atrage imediata atențiune asupra dotalității imobilului; așa, de exemplu, în specia judecată de Tribunalul Ilfov, nu s'ar putea cere terțiului să cerceteze dosarul vânzării dacă din ordonanța de judecare nu rezultă dotalitatea imobilului.

Indiciile din act sunt ele destul de clare pentru a inveda dotalitatea imobilului? e de sigur o cestiune de apreciere pentru judecatori.

E fără nici o îndoială o mare eroare atât în modul de argumentare al Tribunalului de Ilfov în sentința ce adnotăm, cât mai cu seamă în soluția sa că devine dotal imobilul cumpărat cu bani dotali, *chiar când în actul de achizițiune nu se dă nici o indicațiune în această privință*.

Focșani, 15 Sept. 1905

N. D. Chirculescu
Avocat

TRIBUNALUL DOLJ, Secția I

Audiența de la 24 Martie 1905

Președenția D-lui M. MAINESCU, Prim-Președinte

Stan Dochiliță cu Stan Bistriceanu

Sentința civilă No. 181

Acțiune în anularea înstreinărilor pământurilor rurale.—Contracte de arendare.—Dacă asemenea arendări intră între casurile prohibite de înstreinare.—Condițiunile în care arendarea s'ar putea face, pentru a fi considerată valabilă.—Contracte pe termene mai lungi de cinci ani făcute la diferite epoci, care se continuă unul pe altul.—Dacă asemenea arendări sunt valabile (Art. 2 al legii interpretative a legii rurale din 1864).

Art. 2 al legii interpretative a legii rurale, anulând nu numai înstrăinările directe a le imobilelor rurale, dar chiar și înstrăinările deghizate, a înțeles a prohibi atât înstrăinările pline proprietăți cât și a le atributelor proprietății, cum sunt: drepturile de uzufruct, uz, abitațiune și servituțiile. Cum însă legea nu determină carii contracte constituiesc un uzufruct prohibit și carii a arendare permisă, ar trebui consacrat sistemul a se valida, dacă nu toate contractele de arendare cât de lungi ar fi, dacă nu sunt făcute pentru durata vieții arendașului, cel puțin cele pe un termen destul de răspândit cum e acelea de zece ani, admis de mulți proprietari pentru imobilele rurale. Ast-fel, pe temeiul acestui principiu, dacă două contracte carii au a continua unul pe altul, sunt făcute pe alte prețuri și la intervale unul de altul, cu toate că termenul reunit al ambelor trece de zece ani, nu pot fi considerate ca constituind un uzufruct deghizat, și dir fie care din ele au a fi considerate ca valabile, întru cât sunt făcute pe termen mai mic de zece ani fie-care.

Tribunalul deliberând,

Asupra apelului făcut de Stan Dochiliță contra cărții de judecată No. 1979/904 a Judecătoriei Calafat, prin care s'a admis acțiunea ce i s'a intentat de Stan Bistriceanu anulându-se contractele de arendare a patru pogoane de pământ, cedat după legea rurală tatălui intimatului și rămas moștenire intimatului, autentificate unul de Judecătoria Calafat la No. 374/902 și altul de Primăria comunei Basarabii la No. 1393/94 și s'a obligat apelantul a lăsa în plină proprietate și posesie reclamantului cele 4 pogoane pământ;

Având în vedere actele cauzei și susținerile părților; Având în vedere că reclamantul a cerut la prima instanță nulitatea a două contracte de arendare, pe termen de 11 ani, a patru pogoane pământ al lui cedat după legea rurală din 1864, pe motiv că ele ar constitui o vânzare deghizată a aceluși imobil prohibită de art. 2 al legii interpretative a art. 7 din legea rurală de la 15 August 1864; că acțiunea i-a fost admisă, declarându-se de prima instanță că acele contracte cu alte două contracte au făcut un singur contract de arendare pe 20 ani care conține o vânzare deghizată; că părătul făcând apel susține că din cele patru contracte, cele două d'întâi pe 9 ani au expirat, așa că nu mai au a fi ținute în seamă; că din cele-l-alte două în vigoare, unul făcut în 1892 cu arendă de 14 lei pogonul, toată plătită înainte, iar cel-lalt în 1894 cu arendă de 10 lei pogonul, achitată și acea prin anticipație, a expirat doi ani la data intentării acțiunii; că e vorba numai de 2 contracte de arendare, unul rămas pe termen de 5 ani și cel-alt pe 4 ani; că un contract de arendare pe nouă ani nu poate fi privit ca o vânzare deghizată, căci multe imobile rurale se arendează pe 10 ani; că dacă tribunalul ar vedea o înstrăinare ascunsă în acei contract, totuși pentru două din cele patru pogoane alienarea ar fi valabilă întru cât el, apelantul, e cultivator de pământ sătean, și ne având

de cât 9 pogoane, măi poate dobândi două până la complectarea maximului cu care a fost împroprietărit un fost clăcaș în 1864; că fie că s'ar admite anularea pentru două fie că s'ar admite pentru patru pogoane, reclamantul neputându-se îmbogăți în detrimentul său fără cauză, este loc a fi condamnat la restituirea sumelor ce va fi primit proporțional cu pământul în proprietatea cărui a se va recunoaște dreptul de a reîntra; că intimatul contestă că apelantul ar avea numai 9 pogoane și cere a se declara fără drept apelantul în ce privește vre-o despăgubire, pentru cuvântul că fiind trecuți din cele patru contracte de arendare 11 ani, adică măi mult de cinci ani, arendașul în virtutea art. 10 al legii interpretative, nu măi poate pretinde vre-o dezdaunare;

Considerând că art. 2 al sus zisei legi interpretative anulează nu numai înstrăinările directe ale imobilelor cedate după legea rurală, dar chiar înstrăinările deghizate sau prin persoane interpuse; că contractele de arendare nu pot constitui înstrăinări deghizate ale proprietății cum se susține; că totuși legea a înțeles a prohibi nu numai înstrăinările plinei proprietății dar chiar ale atributelor proprietății, cum sunt drepturile de uzufruct, uz și abitațiune și servituțiile, căci alt-fel nu 'și ar fi atins legiuitorul scopul său protector, și apoi aceasta rezultă din aceea că a fost interzisă și ipoteca, care e un drept real; că prin consecință s'ar putea susține că arendarea, prin aceea că tinde ca și uzufructul la folosință, poate deghiza un uzufruct constituit cu titlu oneros, măi cu seamă când arendarea trebuie să înceteze la moartea arendașului, chiar dacă ar fi făcută pe termen, și măi cu seamă când prețul e plătit tot prin anticipație, și aceasta cu toate că arendarea nu conferă un drept real ca uzufructul; că însă pentru a fi ast-fel ar trebui să fie vorba de arendări pe timpul vieții arendașului, sau cel puțin pe termene extrem de lungi; că în acest din urmă caz dificultatea e mare pentru judecător, în lipsa unui text de lege, de a determina care contracte constituiesc un uzufruct prohibit și care o arendare permisă; că a zice cu circulara ministerială No. 3181/905 că numai contractele pe 2 ani sunt tolerate este a crea legea în loc de a o interpreta; că tot ast-fel ar fi de a aplica prin analogie art. 1268 și 1269 c. civil, căci dacă e adevărat că se referă la arendările și închirierile unor imobile inalienabile, ele nu pot fi aplicate în lipsa unui text și apoi prin ele nu se anulează închirierile și arendările măi lungi de cinci ani dar se reduc; că pentru a se concilia interesele economice și ale proprietarilor care nu pot sau nu știu bine munci, cu protecțiunea ce ar urma a li se acorda, ar trebui consacrat de legiuitor sistemul reducerii la cinci ani a contractelor de arendare măi lungi, cu adăogirea dispozițiunei că plata arendei să se facă efectiv în fie-ca-e an și cel mult cu anticipație pe un an, și cu menținerea articolului 1269 c. civil, exceptându-se arendările pământurilor rurale în vederea exploatarei minelor care ar putea fi valabile până la trei-zece de ani; că, în lipsa dar a vre-unei formulii legale care să deosebească ce e prohibit de ce e permis, e măi nemerit să se valideze, dacă nu toate contractele de arendare, cât de lungi ar fi, când nu sunt făcute pentru durata vieții arendașului, cel puțin cele pe un termen destul de răspândit, cum e acela de zece ani, admis de stat și de mulți proprietari pentru imobilele lor rurale;

Considerând că cele două contracte d'întîi n'au a face un tot cu cele din urmă, de oare-ce câte un interval de un an separă pe cel d'întîi de cel de al doilea și pe acesta de cel de al treilea, așa că mărturisirea contrarieă făcută la prima instanță are a fi considerată ca eronată; că apoi ele sunt deja expirate; că cele două din urmă au a continua unul pe altul fără întrerupere, însă sunt făcute pe alte prețuri și la o dată de doi ani unul de altul, de și ambele înainte de intrarea lor în vigoare; că în așa împrejurări, cu toate că termenul reunit al amândorora este de 11 ani, adică măi

mare de cât cel de 10, care poate fi considerat ca normal, conform celor măi sus zise, luate cele două termene fie-care în parte, cum trebuie, pentru motivul că nu ne găsim în prezența unuia și aceluiasi contract, ele nu trec peste acela de 10 ani; că, cu atât măi mult se impune această soluțiune, cu cât nu se poate zice că în 1892, când s'a făcut de pirîi cont actul pe 7 ani, ele au avut intențiunea de a'l face pe 11 ani, deghizând un uzufruct adică un contract pe 7 ani la aceea dată și cel-alt pe 4 ani tocmai peste doi ani, căci intervalul e prea lung pentru a se presupune o înțelegere a părților de a face în 1892 cele două contracte; că așa dar existând un contract permis, pe 7 ani, nu se vede de ce părțile n'ar măi putea face după un termen destul de îndelungat, un alt contract pe un termen iarăși neprohibit când nu există o dispozițiune legală analoagă cu cea din art. 1269 c. civil, și nu se vede măi cu seamă cum chiar contractul pe 7 ani, valabil la început, ar deveni în urmă prin adăogirea termenului de 4 ani nul, ca deghizând o înstrăinare de uzufruct; că pe lângă aceasta la data intentării acțiunei în nulitate, doi ani din cei 11 ai celor două contracte erau deja expirați;

Considerând că arendările fiind valabile devine inutil de a se măi examina cele-alte concluziuni puse de apelant.

Pentru aceste motive, redactate de d-l prim-presedinte, tribunalul, admite apelul, etc.

(ss) M. Mănescu, C. Galețeanu.

p. Greșier (s) N. Gheorghiu

TRIBUNALUL ILFOV, Secția comercială

Audiența de la 27 Octombrie 1904

Președenția D-lui M. B A L Ș, Membru

Elena Marinescu, intervenție în acțiunea cambială

Jurnalul No. 12294

Acțiune cambială.—Cerere de intervenție.—Dreptul creditorilor unui debitor al unei cambii de a face asemenea cerere de intervenție în limitele dispozițiunilor art. 349 c. com.—(Art. 247 pr. civ. și 349 c. com.).

După cum debitorul unei cambii poate să opue cererei de a fi obligat la plată excepțiunile de o grabnică soluțiune și intemeială pe o probă scrisă, tot asemenea și creditorii lui în limitele art. 349 c. com. pot, pe cale de intervenție, a opune asemenea excepțiuni, măi ales când dintr'un motiv oare care debitorul nu ridică opunerile ce ar putea ridica, sau lucrează de acord cu reclamantul spre a micșora patrimoniul său, în dauna celor-l'alți creditorii ().*

Tribunalul,

Asupra admisibilității în principiu a cererei de intervenție făcută de d-na Elena Marinescu, prin petițiua înregistrată la No. 17757/904, prin care tinde a se respinge acțiunea reclamantului, ca ne având tîișu contra debitoarei;

Având în vedere că conform art. 217 pr. civilă, acela care are un interes legitim născut și actual într'o pricină ce se urmează între alte persoane, va putea cere să stea și dînsul în instanță. Intervenția se va putea face, fie pentru apărarea drepturilor uneia dintre părți;

(*) În acelaș sens, vezi și jurnalul Trib. comercial Ilfov dat de d-nii Juca și Pherichide, din dos. No. 2943/901, în afacerea dintre I. Vender și C. H. Nicolaidi ca creditorii ai debitorului lor Locot. Pavelescu-Sturduza, și recl. N. Catargi. (N.B.)

Având în vedere că reclamantul, susține că cererea de intervenție nu este admisibilă în principiu, întru cât acțiunea de față este cambială, basându-se pe dispozițiile art. 349 c. com. ;

Considerând că după acest text de lege, debitorul poate să opue cererei de a fi obligat la plata cambiei excepțiunile de o grabnică soluțiune și întemeiate pe o probă scrisă ;

Că același drept îl au și creditorii lui, mai ales când el dintr'un motiv oare-care nu ridică opunerile ce ar putea ridica, sau lucrează de acord cu reclamantul spre a micșora patrimoniul său, în dauna celor-l'alți creditori ;

Că dreptul acestor creditori nu poate exceda bine înțeles limitele dispozițiilor art. 349 c. com., căci altfel s'ar putea zădărnici prin acest mijloc judecarea acțiunilor cambiale, ceea-ce ar fi contrar legii ;

Că, prin urmare, în limitele art. 349 c. com. cererea de intervenție a unui creditor al datornicului, este admisibilă în principiu într-o acțiune cambială, și ca atare, urmează să fie admisă.

Pentru aceste motive, declară admisibilă în principiu cererea de intervenție făcută de d-na Elena Marinescu.

(ss) M. Balș ; C. Bossie.

p. Grefier (s) P. Rizu

JUDECĂTORIA OCOLULUI DÂMBOVIȚA

Audiența de la 12 Iulie 1905

C. Rasty cu C. Voiculescu

Cartea de judecată civilă No. 665.

Acțiune în revendicare.—Embaticar.—Dacă cod. civ. desființând embaticul, a menținut pe cele deja existente după legile anterioare.

Moșii declarate strâmpte prin jurnalul consiliului de miniștri din 1864.—Viile și obrațiile după acele moșii nereclamate de locuitorii.—Dacă ele au fost calculate în treimea dată locuitorilor, sau au rămas tot cu embatic.

Deosebirea ce există sub codul Caragea între clacă și embatic.—(Art. 1415 c. civ. ; art 2, cap. 6, partea 3-a c. Caragea)

1. Art. 1415 c. civil, oprește numai constituirea de noi embaticari, dar în acelaș timp, păstrează pe cele deja existente și ordonă regularea lor după legile sub cari s'au născut.

2. De și prin jurnalul consiliului de miniștri din 7 Octombrie 1864, la moșiile declarate strâmpte, viile cari aveau așezămintele lor particulare, s'a decis a intra în calculul celor două treimi ce se dau clăcașilor la înproprietărire, aceasta însă avea loc numai acolo unde ei cereau aceasta și numai după învoirea părților ; ast-fel, acolo unde locuitorii nu au reclamat viile și obrațiile lor, ele au fost calculate în treimea proprietății, așa cum se găseau, adică au rămas tot cu embatic către proprietar, care încasa redevența cuvenită, cu dreptul a intra în posesia lor, ori când embaticarul nu și îndeplinea obligațiunea.

3. Deosebirea între clacă și embatică a fost reglementată chiar sub legiuirea Caragea, în sensul că, pentru clacă a fixat drepturile de redevență către proprietar, din care nu se poate abate, pe când la embatic s'a lăsat calea liberă în privința învoirii dintre părți.

S'au ascultat d-l avocat D Athanasiu din partea reclamantului C. Rasty și d-l avocat N. I. Flămânda din partea pârîtului C. Voiculescu.

Judecata,

Asupra acțiunii intentată de C. Rasty pentru delăsarea în absoluta sa proprietate și posesiune a două petice de pământ din moșia Doicești prevăzută mai sus, și care se dețin fără nici un titlu de către pârîtul I. Voiculescu ;

Având în vedere petițiunea de intentarea acțiunii, actele anexate la dosar și susținerile părților făcută atât oral cât și prin scris ;

Având în vedere că prin jurnalul acestei judecătoriai de la 7 August 1904 s'a admis pârîtului a face proba ca început înainte de punerea în aplicare a codului civil, a poseda terenurile în litigiu ca embaticar mai mult de 30 ani și, prin urmare, a prescris dreptul în lipsă de acte ;

Considerând că pârîtul prin depozițiunile martorilor audiați la fața locului a dovedit cu suficiență acea posesiune, întru cât reclamantul n'a probat con'rariul și întru cât din depozițiunile martorilor pârîtului, rezultă că atât el, cât și părinții și moșii săi au stăpânit acele petice de teren ca embaticari, făcând parte ca obrație din viile lor ;

Că, în regulă generală, nu se poate concepe ideia de vie fără obrație, adică fără partea acea de teren necesară absolut la exploatarea unei vii ;

Având în vedere susținerile reclamantului că art. 1415 c. civ. desființând locațiunile ereditare pentru viitor, după art. 1911 c. civ. prescripțiunea începută sub vechiul cod nu s'ar mai putea continua sub noul cod, nu sunt fondate, întru cât art. 1415 oprește numai constituirea de noi embaticari, dar în acelaș timp păstrează pe cele deja existente și ordonă regularea lor după legile sub care s'au născut ; că pe lângă aceasta, depozițiunile acelorași martori coroborate cu hotărîrea judecătoriai județului Dâmbovița No. 1 din 14 Ianuarie 1836, care constată că încă din anul 1819, se aflau embaticari și străini, ne cum locali, pe moșia Doicești precum și actul de embatic cu data 1853, ne face să admitem că prescripțiunea începută sub codul Caragea s'a și împlinit tot sub acel codice ;

Având în vedere că de și prin jurnalul Consiliului de miniștri din 7 Octombrie 1864, la moșiile declarate strâmpte, viile care aveau așezămintele lor particulare s'a decis a intra în calculul celor 2 treimi ce se dau clăcașilor la înproprietărire, acesta însă avea loc numai acolo unde ei cereau aceasta și numai după învoirea părților (vezi colecția de legiuiri Bujoreanu, pagina 901).

Considerând că unde s'a întâmplat aceasta, cum a fost la sătenii moșiei Statutul unde au reclamat locuitorii tabela de înproprietărire, prevede cazul prin procesul-verbal dresat la finele ei ;

Considerând că în tabela de înproprietărire la moșia Doicești nu se vede un asemenea proces-verbal, lucrul ce ne face să admitem că la acea moșie viile cu obrațiile lor nefiind reclamate de locuitorii, au fost calculate în treimea proprietății așa cum se găseau, iar proprietarul nu perdea nimic de oare-ce s'a mulțumit a le avea tot în condițiunile de mai înainte, adică în embatic, gășind mai avantajos pentru el a încasa redevența cuvenită și putând ori când intra în posesiunea lor absolută, prin neîndeplinirea obligațiunilor embaticarilor, cum cu drept cuvânt susține și reclamantul prin concluziunile scrise, că arendașii ce au avut pe moșie a gășit mai avantajos lor a le lăsa tot acelora care le muncise și mai înainte, având cu ei și priceperea și numărul brațelor și că arendașii a încasat redevențele ;

Având în vedere că o confuziune de bună credință nu se poate face între clacă și embatică, de oare-ce chiar legiuirea Caragea nu a voit aceasta, reglementând

INFORMAȚIUNI

claca deosebit și fixând drepturile de redevență către proprietar din care nu se poate abate, iar la embatic lăsând calea liberă învoierei între părți;

Considerând că în speță numai mica asemănare în redevența ce erau embaticarii de pe moșia Doicești obligată a da proprietarului (din 20—1 la vin din 10—1 la prune și din 5—1 la fân) nu ne poate face să admitem că acele terenuri erau date în clacă, iar nu în embatic, mai ales că la clacă după art. 2, cap. VI, part. III c. Caragea clăcașul era dator să dea și 12 zile pe an, și proprietarul nu putea să se învoiască pe mai puține zile, lucru ce lipsește cu desăvârșire la specia noastră;

Având în vedere că sentința Trib. Dâmbovița No. 360/96 care confirmă hotărnicia moșiei Doicești vis-à-vis de obștea clăcașilor din Doicești, nu poate fi opozabilă părții fiind *res inter alios judicata*;

Având în vedere că în ceea ce privește că pe ambele petice de loc ce se revendică de reclamant se află pruni tineri și bătrâni, aceasta nu probează de cât că așa s'au învoit, a sădi sau să sădirea s'a făcut în vechile obrații ale viilor care s'au împărțit între moștenitorii din tată în fiu, ast-fel că nici susținerile subsidiare ale reclamantului pentru restul terenului din peticul al 2-lea pe care se află vie, precum și pentru peticul întâiu, nu poate fi admise ca fondate în această cauză, ele putând servi ca obiect la o altă speță de acțiune ce ar avea poate dreptul reclamantului a intenta în contra părții;

Având în vedere că de oare-ce dreptul de proprietate al reclamantului asupra acestor terenuri nu s'a contestat de părți de cât numai că el le posedă ca embaticar, probând și redevența ce a dat, și este gata a da și pe viitor, urmează de aci că acțiunea reclamantului în revendicare așa cum a fost formulată prin petițiunea de introducere, fiind fără interes, nu poate fi admisă ca fondată;

Văzând și art. 1169 și 1170 codul civil;

Pentru aceste motive, respinge, etc.

judecător, (s) Titu Moscuna.

grefier, (s) S. I. Negritu.

Resumat de jurisprudență străină în materie de drept civil

Cas. fr., 9 Decembre 1901

Ospătătorii. — Hangii. — Deposit. — Act de comerț. — (Art 1952 C. fr.; 1623 C. rom.)

Contractul care se formează într'un călător și ospătător sau hangiu pentru primirea celui dintâi fiind un act de comerț în privința acestuia din urmă, contractul de deposit care are de obiect lucrurile aduse de călător și obligațiile ce incumbă ospătătorului său hangiului, participă la acest caracter de comercialitate, cu toate că dispozițiile legale care determină obligațiile acestuia din urmă fac parte din Codul civil.

(Din Sirey, 1904. 1. p. 67, 63).

Notă.—Acest punct este constant atât în doctrină cât și în jurisprudență. Vezi Lyon Caen et Renault, *Tr. de dr. commercial*, I, 372; Répert. Sirey, *V^o Aubergiste*, 4, etc.

(N. R.)

Duminecă 16 cor. Corpul avocaților din județul Ilfov fiind convocat de d-l Procuror-general al Curții de apel, în Palatul Justiției, au ales cu unanimitatea voturilor ca decan tot pe d-l avocat M. Anonescu, iar ca membri în consiliul de disciplină pe d-nii: George Angheliescu, C. G. Dissescu, N. Ath. Popovici, Petre Missir, Barbu Delavrancea și C. A. Panaitescu.

Corpul apărătorilor (avocaților) de pe lângă judecătoriile din Județul Dolj a luat inițiativa a se interveni la Ministerul de Justiție și la Președintele Camerei Deputaților printr'un memoriu—ce se va semna de toți acei cari au dobândit drepturile de a exercita profesiunea de avocat pe lângă judecătorii, în virtutea art. 123 din L. J. P. și art. 5 din legea Portăreilor—, pentru a se lărgi drepturile lor modificându-se art. 123 din L. J. P. în sensul ca să poată ca procesele ce au angajat și susținut la judecătorie, să le poată susține și apăra și la instanțele de apel sau recurs.

Bibliografii

A apărut: în tipografia «Ovidiu» Constanța, Portul Constanța, Mișcare comercială și maritimă, în anul 1903. de G. Christodorescu, licențiat în științele comerciale din Anvers, secretarul Camerei de comerț și industrie din Constanța. Prețul 5 lei.

A apărut Ediția II, revizuită și adăugită:

Lege asupra Taxelor de Timbru și Inregistrare, promulgată la 24 Februarie 1900, pusă în lucrare la 1 Martie 1900 și modificată prin legile din 31 Martie 1901, din 14 Martie 1903, din 1 Maiu 1904 și Maiu 1905 Adnotată și comentată coprinzând sub fiecare articol: Desbaterile parlamentare. Circulari, ordine și instrucțiuni ministeriale. Comparațiuni cu vechea lege a timbrului. Explicațiunea cazurilor și a controverselor. Jurisprudența cea mai nouă. Index alfabetic, de Corneliu Botz, judecător de ședință Trib. Botoșani.

Prețul: 3 lei 50 broșată, iar legată în pânză, lei 4.50. De vânzare la autor și la Redacția «Curierului Judiciar», București, 5 Calea Rahovei, de unde se pot procura ori-ce cărți de drept și de unde se expediază contra valoare: mandat poștal sau ramburs.

A apărut Colecțiunea de legi financiare, adnotate cu jurisprudența până la zi a Inaltei Curți de casație, lucrare datorită d-lui G. Bădulescu, Prim-grefier la Inalta Curte de casație. Prețul unui exemplar coprinzând 46 coale tipar, este de lei 6 pe hârtie obișnuită și lei 7 pe hârtie velină. Pentru cele legate în pânză se adaugă lei 1.50, iar în piele elegant și cu numele cumpărătorului lei 2.50. Comandele se primesc la autor și la Redacția acestui ziar, București, Calea Rahovei 5, de unde se expediază contra valoare: mandat poștal sau ramburs. Porto privește pe cumpărător.

A apărut, în Editura «Curierului Judiciar», Ediția II Noul Cod de Procedură civilă, adnotat de d-l Ioan P. Sinescu, Consilier la Curtea de apel Galați, coprinzând: Modificările până în prezent, cu Desbaterile parlamentare și cu toată jurisprudența Curților și Tribunalelelor de la 1870, până în Iunie 1905, și se află de vânzare la Ziarul «Curierul Judiciar», Calea Rahovei 5, București, unde este depositul general.

Prețul 4 lei exemplarul broșat, și 5 lei legat elegant în pânză și 6 lei în piele.

Se expediază la ori-ce cerere, contra valoare: mandat sau ramburs.